

Elia – Numero kolmetoista

Neljäkymmentäkuusi

Jeff Pippenger

2023-10-19

Edellisessä artikkelissa yhdistimme Elian vuosiin 1798–1844 ulottuvaan historiaan. Elia astuu symbolisesti tähän historiaan silloin, kun William Miller herätettiin julistamaan ensimmäisen enkelin sanomaa. Sareptan leski edustaa uskollista seurakuntaa, joka kokoaa kahta puuta, eli kahta kansakuntaa, joista tuli yksi kansakunta 22. lokakuuta 1844.

Ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä otan israelilaiset pakanakansojen seasta, minne he ovat menneet, ja kokoan heidät joka taholta ja vien heidät omaan maahansa. Ja minä teen heistä yhden kansan siinä maassa, Israelin vuorilla; ja yksi kuningas on oleva heidän kaikkien kuninkaansa. Eivätkä he enää ole kahtena kansana, eivätkä enää milloinkaan jakaudu kahdeksi valtakunnaksi. Eivätkä he enää saastuta itseänsä epäjumalillaan eivätkä iljetyksillään eivätkä millään rikkomuksillaan; vaan minä pelastan heidät kaikista heidän asuinsijoistaan, joissa he ovat syntiä tehneet, ja puhdistan heidät. Niin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa. Ja minun palvelijani Daavid on oleva heidän kuninkaansa, ja heillä kaikilla on oleva yksi paimen. Ja he vaeltavat minun oikeuksieni mukaan ja noudattavat minun säädöksiäni ja tekevät niiden mukaan. Ja he asuvat siinä maassa, jonka minä annoin palvelijalleni Jaakobille, jossa teidän isänne ovat asuneet; he asuvat siinä, he itse ja heidän lapsensa ja heidän lastensa lapset, iankaikkisesti. Ja minun palvelijani Daavid on oleva heidän ruhtinaansa iankaikkisesti. Ja minä teen heidän kanssansa rauhanliiton; se on oleva heille iankaikkinen liitto. Ja minä istutan heidät paikoillensa ja teen heidät lukuisiksi ja asetan pyhäkköni heidän keskellensä iankaikkisesti. Minun asumukseni on myös oleva heidän yllänsä; ja minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Ja pakanakansat tulevat tietämään, että minä, Herra, pyhitän Israelin, kun minun pyhäkköni on oleva heidän keskellensä iankaikkisesti. Hesekiel 37:21–28.

Hesekiel yksilöi useita siunauksia, jotka on luvattu kahdelle sauvalla, kahdelle kansakunnalle, joista tulee yksi kansakunta. Aloitamme tarkastelemalla neljää näistä siunauksista, jotka sisar White on merkinnyt neljäksi ”tulemiseksi” ja jotka kaikki täyttyivät samanaikaisesti 22. lokakuuta 1844.

Kristuksen tuleminen meidän ylimmäiseksi papiksemme kaikkeinpyhimpään pyhäkön puhdistamista varten, josta Danielin kirjassa 8:14 esitetään; Ihmisen Pojan tuleminen Vanhaikäisen tykö, kuten Danielin kirjassa 7:13 kuvataan; ja Herran tuleminen temppeliinsä, josta Malakia ennusti, ovat saman tapahtuman kuvauksia; ja samaa esittää myös yljän tuleminen häihin, jonka Kristus kuvasi vertauksessa kymmenestä neitsyestä Matteuksen evankeliumin 25. luvussa.” Suuri taistelu, s. 426.

Ensimmäinen ”tuleminen”, johon sisar White viittaa, on ylimmäisen papin tuleminen ”pyhäkön puhdistamiseksi”, jonka oli määrä tapahtua kahdentuhannen kolmensadan vuoden päätyessä. Tuo

jae antaa vastauksen Danielin kirjan kahdeksannen luvun kolmattatoista jaetta koskevaan kysymykseen, jossa kysytään: ”Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka saattaa sekä pyhäkön että joukon tallattavaksi?” Neljästoista jae osoittaa, että pyhäkön puhdistaminen alkaisi kahdentuhannen kolmensadan vuoden päätyessä. Hesekiel sanoo, että Jumala ”ottaa Israelin lapset pakanakansojen seasta, minne he ovat menneet, ja kokoaa heidät joka puolelta, ... eikä koottu kansa enää saastuta itseään”, sillä Jumala ”puhdistaa heidät; ja niin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa.”

22. lokakuuta 1844 se toinen ”tuleminen”, johon sisar White viittasi, oli Danielin kirjan seitsemännen luvun, jakeen kolmestoista, täyttymys; siinä osoitetaan, että Ihmisen Pojan tuli tulla Vanhaikäisen tykö vastaanottamaan valtakunta. Hesekiel sanoo, että Jumala ”tekee heistä yhden kansan siinä maassa, Israelin vuorilla; ja yksi kuningas on oleva kuninkaana heille kaikille”. Hesekiel esittää Kristuksen kuninkaana nimellä ”Daavid”, sanoessaan, että ”Daavid, minun palvelijani, on oleva heidän kuninkaansa”. Hän osoittaa myös, että Kristus Daavidina olisi heidän ”yksi paimenensa” ja että hänen ”palvelijansa Daavid on” myös ”oleva heidän ruhtinaansa iankaikkisesti”. Kuningas tarvitsee määritelmänsä mukaisesti kuninkaan arvonimensä, ja hän tarvitsee hallittavakseen valtapiirin sekä valtakuntansa alamaiset. Jos alamaisia ei ole, ei myöskään olisi valtakuntaa.

Minä näin yöllisissä näyissäni, ja katso, taivaan pilvien kanssa tuli yksi, Ihmisen Pojan kaltainen, ja hän saapui Vanhaikäisen tykö, ja hänet tuotiin hänen eteensä. Ja hänelle annettiin valta, kunnia ja valtakunta, niin että kaikki kansat, kansakunnat ja kielet palvelisivat häntä; hänen valtansa on iankaikkinen valta, joka ei häviä, ja hänen valtakuntansa on sellainen, joka ei koskaan tuhoudu. Daniel 7:13, 14.

Kolmas Sister Whiten yksilöimä ”tuleminen” oli se, kun Kristus ”liiton sanansaattajana” äkisti tuli temppeliinsä puhdistakseen Leevin pojat. Hesekiel sanoo, että Kristus ”puhdistaa heidät; niin he ovat minun kansani, ja minä olen heidän Jumalansa”, ja että ”vieläpä” Hän tekisi heidän kanssaan ”rauhan liiton”, joka on oleva ”iankaikkinen liitto”. Liitto toteutuisi, kun Jumala ”asettaisi” ”pyhäkkönsä heidän keskellensä”, ja että ”pakanat tulevat tietämään, että minä, Herra, pyhitän Israelin, kun minun pyhäkköni on heidän keskellensä”.

Katso, minä lähetän sanansaattajani, ja hän on valmistava tien minun eteeni; ja Herra, jota te etsitte, on äkisti tuleva temppeliinsä, liiton enkeli, jota te halajatte; katso, hän tulee, sanoo Herra Sebaot. Mutta kuka kestää hänen tulonsa päivän, ja kuka voi pysyä, kun hän ilmestyy? Sillä hän on niin kuin sulattajan tuli ja niin kuin pesijäin saippua. Ja hän istuu sulattajana ja hopean puhdistajana; ja hän puhdistaa Leevin pojat ja perkaa heidät niin kuin kullan ja hopean, niin että he voivat tuoda Herralle uhrilahjan vanhurskaudessa. Silloin on Juudan ja Jerusalemin uhrilahja otollinen Herralle niin kuin muinaisina päivinä ja niin kuin entisinä vuosina. Malakia 3:1–4.

Sanansaattaja, joka valmisti tietä Kristukselle, ”liiton sanansaattajalle”, vuosien 1798–1844 historiassa, oli Elia, William Millerin edustamana. Kun Kristus äkisti tuli temppeliinsä, Hän puhdisti ”Leevin pojat” ”sulattajan tulena”.

Toinen ”tulemus”, joka täyttyi 22. lokakuuta 1844, oli yljän tulemus. Kaksi kertaa Hesekiel osoittaa, että kansakunta, joka koottiin kahdesta sauvasta, olisi Jumalan ”kansa, ja” että Hän ”on oleva heidän Jumalansa”. Tämä toteutui avioliiton kautta. 22. lokakuuta 1844 ne neljä profetiaa, jotka täyttyivät ja joihin sisar White viittaa, kaikki yksilöidään Hesekielin kahden sauvan todistuksen kautta.

Elia edustaa sanansaattajaa, joka valmistaa tien liiton sanansaattajalle. Kristus osoitti Johannes Kastajan olevan se sanansaattaja, joka valmisti tien hänen ensimmäiselle tulemiselleen. Sisar White osoitti William Millerin olevan Elia, ja Miller valmisti tien Kristuksen tulemiselle ”ylimmäisenä pappina”, ”Ihmisen Poikana”, ”liiton sanansaattajana” ja ”ylkänä”.

Kolmen ja puolen vuoden kuluttua Elia tuli Sareptasta, jossa hän oli viipynyt lesken ja tämän pojan luona, ja käski Ahabia kutsumaan koko Israelin Karmelille. Hesekiel sanoo, että pakanat saisivat tietää, että Jumala oli Jumala, kun Hän asettaisi pyhäkkönsä sen kansan keskelle, joka oli koottu yhteen niistä kahdesta sauvasta. Karmelinvuorella Elia kehotti Israelia valitsemaan, oliko Jumala Jumala vai oliko Baal Jumala, mutta hän asetti kysymyksen yhteyteen, jossa oli kyse ei ainoastaan siitä, kuka oli tosi Jumala, vaan myös siitä, kuka oli tosi profeetta.

Ja Elia tuli kaiken kansan eteen ja sanoi: Kuinka kauan te horjutte kahden mielipiteen välillä? Jos Herra on Jumala, seuratkaa häntä; mutta jos Baal, niin seuratkaa häntä. Eikä kansa vastannut hänelle sanaakaan. Silloin Elia sanoi kansalle: Minä, minä yksin, olen jäänyt jäljelle Herran profeetaksi; mutta Baalin profeettoja on neljäsataa viisikymmentä miestä. 1. Kun. 18:21, 22.

Koko Israel, Ahab mukaan luettuna, tiesi Elian Jumalan olevan Jumala, kun tuli lankesi taivaasta ja kulutti Elian uhrin. Tulen laskeutuminen Karmelin vuorelle merkitsee sitä hetkeä, jolloin Jumala asetti pyhäkkönsä kahdesta sauvasta muodostuneen kansan keskelle. Tulen ihme Karmelin vuorella osoitti, että Jumala oli Jumala ja Baal oli väärä jumala.

Sareptassa tapahtunut ihme, kun Elia asettui lesken kuolleen pojan päälle kolme kertaa, osoitti hänelle, että Elia oli Jumalan mies, ja Karmelin ihme sai aikaan saman. Karmelin tuli ei ainoastaan todistanut, että Jumala oli Jumala, vaan se osoitti myös, että Elia oli Jumalan tosi profeetta, vastakohtana Baalin profeetoille ja lehtojen profeetoille. Vuosien 1840–1844 historiassa Millerin ja milleriittien osoitettiin olevan tosi profeettoja, vastakohtana luopioprotestantismin väärille profeetoille, jotka juuri tuossa historiassa olivat ilmaisseet olevansa Iisebelin tyttäriä.

Elia Karmelilla edustaa sitä työtä, jossa tunnistetaan todellinen protestanttinen sarvi, sillä Raamatun profetian kuudennella valtakunnalla, Ilmestyskirjan kolmannentoista luvun maapetolla, on protestantismin sarvi ja republikanismin sarvi, ja se oli juuri alkanut hallita vuonna 1798. Vuonna 1798, Iisebelin hallituskauden kolmen ja puolen vuoden päättyessä, Elia tuli Sareptasta tehdäkseen selväksi eron siinä, mikä kirkko oli maapedon protestantismin sarvi.

Sareptan leski kulki Thyatiran historiasta kohti avioliittoa, jossa hänen leskeytensä oli määrä poistaa. Hänen ylösnoussut poikansa edustaa niitä, jotka Iisebel murhautti kolmen ja puolen vuoden kuivuuden aikana. Ne kaksi puuta, joita hän keräsi tulta varten, olivat kirjaimellisen

Israelin kaksi huonetta, jotka oli määrä koota yhdeksi kansaksi, ja tuo kansa oli hengellinen Israel. Leski aikoi käyttää noita kahta puuta sytyttääkseen tulen, mikä tapahtui Karmelilla ja 22. lokakuuta 1844, jolloin liiton sanansaattaja puhdisti Leevin pojat ”sulattajan tulella”.

Tuli on Jumalan Hengen vuodatuksen vertauskuva, joka tapahtui Karmelilla ja keskiyön huudossa, joka huipentui 22. lokakuuta 1844.

Ja kun helluntaipäivä oli tullut, he olivat kaikki yksimielisesti koolla samassa paikassa. Ja yhtäkkiä tuli taivaasta humaus, niin kuin olisi käynyt raju tuulispää, ja se täytti koko huoneen, jossa he istuivat. Ja he näkivät ikään kuin tulisia kieliä, jotka jakaantuivat ja asettuivat itse kunkin heidän päälleen. Ja he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä sen mukaan, mitä Henki antoi heidän puhuttavakseen. Apostolien teot 2:1–4.

Hengen vuodattaminen edustaa sanoman julistamista, ja leski aikoi sytyttää tulen voidakseen valmistaa syötäväksi jotakin ruokaa, mikä on sanoma.

Ja minä menin enkelin luo ja sanoin hänelle: Anna minulle se pieni kirja. Ja hän sanoi minulle: Ota se ja syö se; se on tekevä vatsasi karvaaksi, mutta suussasi se on oleva makea kuin hunaja. Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli suussani makea kuin hunaja, mutta heti kun olin sen syönyt, vatsani tuli karvaaksi. Ilmestys 10:9, 10.

Sanoma, jonka Ahab viipymättä toi Iisebelille, oli se, että Elia Jumala oli tosi Jumala, sillä Ahab oli juuri nähnyt Elia Jumalan vastaavan tulella. Sanoma, joka 22. lokakuuta 1844 välittömästi avautui, oli kolmannen enkelin sanoma. Kummassakin tapauksessa Ahabin välittämä sanoma tai kolmannen enkelin sanoma saattaa Iisebelin raivon valtaan.

Mutta sanomia idästä ja pohjoisesta on saattava hänet levottomaksi; sentähden hän lähtee liikkeelle suuressa vihassa hävittääkseen ja perin juurin tuhotakseen monia. Daniel 11:44.

Danielin ”sanomat idästä ja pohjoisesta” edustaa sitä sanomaa, joka saattaa pohjoisen kuninkaan, joka on Iisebel, raivoihinsa, ja hän panee alulle maapallon historian viimeisen vainon. Tätä sanomaa kuvasi Ahabin sanoma Iisebelille sekä kolmannen enkelin sanoman saapuminen tuomion alkaessa vuonna 1844.

Ja Ahab kertoi Iisebelille kaiken, mitä Elia oli tehnyt, ja myös kuinka hän oli surmannut kaikki profeetat miekalla. Silloin Iisebel lähetti sanansaattajan Elia luo ja sanoi: Näin tehkööt jumalat minulle ja vielä enemmänkin, ellen huomenna tähän aikaan tee sinun hengellesi samoin kuin yhden heistä hengelle. 1 Kun. 19:1, 2.

Elia esikuvana kuvataan erämaavaelluksen ajanjakson kautta vuosina 538–1798. Sitten vuonna 1798 Elia ilmestyy historiaan William Millerinä. Vuonna 1844 Elia kutsuu taivaasta alas keskiyön huudon tulen. Sitten vuonna 1863 Elia ja hänen sanomansa hylättiin. Hänen sanomansa oli Mooseksen sanoma ”seitsemästä ajasta”, jota edusti myös Hesekielin kahden sauvan sanoma. Kahden sauvan kokoaminen niiden hajottamisen päättyessä oli Sareptan lesken sanoma, ja hän kokosi kaksi sauvaa ennen aterian valmistamista.

Jaakobin ja Ellen Whiten mukaan milleriittinen adventismi tuli Laodikean adventismiksi vuonna 1856, ja kun he sen jälkeen vuonna 1863 hylkäsivät Elian sanoman Mooseksen ”seitsemästä ajasta”, he poistivat loogisen kyvyn ymmärtää sen ”seitsemän ajan” tiedon lisääntymisen, jonka Jumala oli pyrkinyt tuomaan esiin vuonna 1856 (Hiram Edsonin kahdeksan keskeneräisen artikkelin kautta). He joutuivat logiikan pakottamina alkamaan repiä alas sitä perustavaa totuusjärjestelmää, jonka enkelit olivat johtaneet William Millerin kokoamaan. Ensimmäinen ”kivi”, jonka Miller löysi, oli se perustuskivi, johon Laodikean adventismi kompastuisi koko historiansa ajan. Tämän ensimmäisen totuuden kiven hylkääminen synnytti Laodikean sokeuden, oireen, joka on parannettavissa, mutta jota harvoin pyritään parantamaan.

Temppelin puhdistaminen, joka alkoi 22. lokakuuta 1844, sisälsi sen ”joukon” puhdistamisen, joka oli tallattu maahan yhdessä pyhäkön kanssa Danielin kirjassa 8:13. Tätä joukkoa edustivat leski Sareptan kokoamat ”kaksi puuta” tulta varten. Nuo kaksi puuta olivat muinaisen kirjaimellisen Israelin kaksi huonetta. Kirjaimellinen Efraim ja Juuda oli koottava yhdeksi hengelliseksi kansaksi ja puhdistettava liiton sanansaattajan toimesta tuomion alkaessa. Nuo kaksi kansakuntaa olivat se ”joukko”, joka oli tallattu maahan.

Hesekielin lupaus oli, että Jumala ”ottaa Israelin lapset pakanakansojen seasta, minne he ovat menneet”, ja ”kokoaa heidät” sekä ”vie heidät heidän omaan maahansa”. Kirjaimellisen Israelin maa oli ihana maa, tai luvattu maa, eli Juuda. Hengellinen ihana maa vuonna 1798 oli Ilmestyskirjan kolmattatoista luvun kaksisarvisen maapedon maa.

Sinä päivänä, jona minä kohotin käteni heille viedäkseen heidät pois Egyptin maasta siihen maahan, jonka olin heitä varten valinnut, maahan, joka vuotaa maitoa ja hunajaa, joka on kaikista maista ihanin.... Mutta minä kohotin käteni heille myös erämaassa, etten veisi heitä siihen maahan, jonka olin heille antanut, maahan, joka vuotaa maitoa ja hunajaa, joka on kaikista maista ihanin. Hesekiel 20:6, 15.

Israelin kaksi kirjaimellista huonetta asuivat siinä maassa, joka oli ”kaikkien maiden kaunistus”, maassa, joka ”vuoti” ”maitoa ja mettä”. Kun Israelin kaksi kirjaimellista huonetta koottiin yhteen hengellisenä Israelina, heille luvattiin, että heidät asetettaisiin omaan maahansa. Hengellinen ”ihana maa” on se paikka, jossa milleriittien liike alussa ja sadan neljäkymmenen tuhannen liike lopussa sijaitsevat maan pedon hallituskauden aikana. Liike, joka edustaa sataa neljääkymmentäneljää tuhatta, voitiin herättää vain maan pedon maassa. Liike, joka väittää olevansa kolmannen enkelin liike jostakin muusta maasta, on väärennös, sillä Alfa ja Omega havainnollistaa lopun aina alun kautta.

”Jumalan vertaansa vailla olevat laupeudet ja siunaukset ovat vuodatetut kansamme ylle; se on ollut vapauden maa ja koko maanpiirin kirkkaus. Mutta sen sijaan, että Amerikassa tunnustautuvat kristityt olisivat palauttaneet kiitollisuutta Jumalalle, sen sijaan, että he olisivat kunnioittaneet Jumalaa ja hänen lakiaan, he ovat hapatetut ylpeydellä, ahneudella ja omavanhurskaisuella itseriittoisuudella....”

”On tullut aika, jolloin oikeus on kaatunut kaduilla eikä vanhurskaus pääse sisälle, ja se, joka karttaa pahaa, joutuu saaliiksi. Mutta Herran käsivarsi ei ole lyhentynyt niin, ettei se voisi

pelastaa, eikä hänen korvansa ole raskas niin, ettei se voisi kuulla. Yhdysvaltain kansa on ollut suosittu kansa; mutta kun se rajoittaa uskonnonvapautta, luopuu protestantismista ja antaa tukensa paavikunnalle, sen syyllisyyden mitta tulee täyteen, ja 'kansallinen luopumus' merkitään taivaan kirjoihin. Tämän luopumuksen seurauksena on oleva kansallinen hävitys." Review and Herald, 2. toukokuuta 1893.

Danielin kirjan kahdeksannen luvun jakeet kolmetoista ja neljätoista osoittavat sekä pyhäkön että sotajoukon tallattavan maahan. Sotajoukko oli kirjaimellisen Israelin kaksi huonetta. Jerusalemin tallattiin maahan pimeän keskiajan tuhannen kahdensadan kuudenkymmenen vuoden aikana.

Ja minulle annettiin ruokoa muistuttava mittakeppi; ja enkeli seiso i sanoen: Nouse ja mittaa Jumalan temppeli ja alttari sekä ne, jotka siinä kumartaen palvovat. Mutta temppelin ulkopuolella oleva esipiha jätä pois äläkä mittaa sitä, sillä se on annettu pakanoille; ja pyhää kaupunkia he tallaavat jalkoihinsa neljäkymmentä kaksi kuukautta. Ilmestys 11:1, 2.

Johannesta käsketään Ilmestyskirjan yhdennessätoista luvussa mittaamaan ei ainoastaan temppeliä, vaan myös "niitä, jotka siinä rukoilevat". Johannes oli profeetallisesti sijoitettu päivämäärään 22. lokakuuta 1844, jolloin häntä käskettiin mittaamaan temppeli ja siinä rukoilevat.

Ja minä otin sen pienen kirjan enkelin kädestä ja söin sen; ja se oli minun suussani makea kuin hunaja; mutta heti kun olin sen syönyt, minun vatsani tuli karvaaksi. Ilmestys 10:10.

Ilmestyskirjan kymmenennen luvun kymmenennessä jakeessa Johannes kuvasi 22. lokakuuta 1844 koetun katkeran pettymyksen, ja hänelle sanottiin heti, että hänen tuli mitata sekä pyhäkkö että joukko. Danielin kirjan kahdeksannen luvun ja kolmannentoista jakeen kysymyksen aiheena on sekä pyhäkön että joukon tallaaminen. Johannes ilmoittaa meille, että "pakanat" olivat "polkeva jalkoihinsa" "pyhää kaupunkia" "neljäkymmentä kaksi kuukautta". Nuo neljäkymmentäkaksi kuukautta olivat Elian kolme ja puoli vuotta. Se oli pimeä keskiaika vuodesta 538 vuoteen 1798. Seisten profeetallisesti 22. lokakuussa 1844 Johannekselle sanottiin, että hänen tuli jättää esipiha pois eikä "mitata sitä, sillä se on annettu pakanoille, ja pyhää kaupunkia he polkevat jalkoihinsa neljäkymmentä kaksi kuukautta".

Kun Johannekselle sanottiin, että hänen tuli mitata "temppeli ja alttari ja siinä rukoilevat", hänelle sanottiin Danielin kahdeksannen luvun ja jakeen kolmetoista sanoin mitata pyhäkkö ja sotajoukko. Jos Johannesta käskettiin olemaan laskematta niitä tuhatta kahtasataa kuuttakymmentä vuotta, hänen tuli mitata vuodesta 1798 siihen, missä hän seiso i vuonna 1844. Vuodesta 1798 vuoteen 1844 mitattuna saadaan neljäkymmentäkuusi vuotta. Näiden neljäkymmenenkuuden vuoden alku oli vuonna 1798, jolloin Mooseksen "seitsemän aikaa" pohjoista Israelin heimoa vastaan täyttyi. Näiden neljäkymmenenkuuden vuoden loppu oli vuonna 1844, jolloin Mooseksen "seitsemän aikaa" eteläistä Israelin heimoa vastaan täyttyi. Johanneksen mitta vastaa neljääkymmentäkuutta vuotta. Luku neljäkymmentäkuusi symboloi temppeliä. Jeesus sanoi: hajottakaa tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä; mutta saivartelevat juutalaiset väittivät, että temppeli oli rakennettu neljässäkymmenessäkuudessa vuodessa.

Jeesus vastasi ja sanoi heille: "Hajottakaa maahan tämä temppeli, niin minä pystytän sen kolmessa päivässä." Niin juutalaiset sanoivat: "Tätä temppeliä on rakennettu neljäkymmentä

kuusi vuotta, ja sinäkö pystyttäisit sen kolmessa päivässä?” Mutta hän puhui ruumiinsa temppelistä. Joh. 2:19–21.

Jeesus otti Aadamin lihan Aadamin lankeemuksen jälkeen, kaikkine sen perittyine rappeumineen, voidakseen antaa esikuvan siitä, että me voisimme voittaa niin kuin Hän voitti. Kahden todistajan perusteella opettaa, ettei Kristuksen liha sisältänyt neljän tuhannen synnin vuoden perittyjä rappeumia, on Babylonin viinin edistämistä, sillä opettaa, ettei Kristus ottanut vastaan noita perittyjä heikkouksia, on katolilaisuuden ensisijainen oppi.

Ja yksikään henki, joka ei tunnusta, että Jeesus Kristus on tullut lihassa, ei ole Jumalasta; ja tämä on antikristuksen henki, josta olette kuulleet, että se on tuleva; ja jo nyt se on maailmassa. 1. Joh. 4:3.

Sillä monta villitsijää on lähtenyt maailmaan, ne jotka eivät tunnusta Jeesusta Kristusta lihassa tulleeeksi. Tämä on se villitsijä ja antikristus. 2. Joh. 1:7.

Kristuksen ruumiin temppeli oli jokaisen ihmisen ruumiin temppeli.

”Kristus ei ollut autiossa erämaassa yhtä suotuisassa asemassa kestävänsä Saatanan kiusauksia kuin Adam oli, kun häntä kiusattiin Eedenissä. Jumalan Poika nöyryytti itsensä ja otti ihmisluonnon sen jälkeen, kun ihmissuku oli neljätuhatta vuotta harhaillut pois Eedenistä ja alkuperäisestä puhtauden ja vanhurskauden tilastaan. Synti oli kautta aikojen painanut kauhistavat merkkinsä ihmissukuun, ja ruumiillinen, henkinen ja moraalinen rappeutuminen vallitsi kautta koko ihmiskunnan.”

”Kun Adamia ahdisti kiusaaja Eedenissä, hän oli ilman synnin tahraa. Hän seisoi Jumalan edessä täydellisyytensä voimassa. Hänen olemuksensa kaikki elimet ja kyvyt olivat yhtä lailla kehittyneet ja sopusuhtaisesti tasapainossa.

”Kristus seisoi kiusausten erämaassa Aadamin sijassa kestääkseen koetuksen, jota tämä ei kyennyt kestävänsä. Tässä Kristus voitti syntisen puolesta neljätuhatta vuotta sen jälkeen, kun Adam käänsi selkänsä kotinsa valolle. Erottuneena Jumalan läsnäolosta ihmissuku oli, jokaisen seuraavan sukupolven myötä, loitonnut yhä kauemmaksi siitä alkuperäisestä puhtaudesta, viisaudesta ja tiedosta, joka Adamilla oli Eedenissä. Kristus kantoi suvun synnit ja heikkoudet sellaisina kuin ne olivat silloin, kun Hän tuli maan päälle auttamaan ihmistä. Ihmissuvun puolesta, langenneen ihmisen heikkoudet päällensä, Hänen tuli kohdata saatanan kiusaukset kaikissa niissä kohdin, joissa ihmistä tulitaisiin ahdistamaan.” Selected Messages, kirja 1, 267, 268.

Johanneksen toisessa luvussa Kristus puhui ruumiistaan temppelinä, ja hänen ruumis-temppelinsä oli ihmisolennon ruumis, jossa oli neljän tuhannen vuoden kertyneen heikkouden rappeutumat. Se inhimillinen temppeli, johon Kristus viittasi, koostuu neljästäkymmenestäkuudesta kromosomista. Kun Mooses nousi Siinaille vastaanottamaan lain ja ohjeet temppelin pystyttämistä varten, hän oli vuorella neljäkymmentäkuusi päivää. Hesekiel viittaa siihen, että Kristus asettaa temppelinsä kahden savan ”keskelle”. Se ajanjakso, joka ulottui sen ajan päättymisestä, jolloin pohjoisen valtakunnan ja eteläisen valtakunnan seitsemän aikaa, jotka Johanneksen käskettiin mitata, tulivat päätökseensä, oli neljäkymmentäkuusi vuotta, ja se edusti ”keskikohtaa” eli ajanjaksoa vuosien

1798 ja 1844 välillä. Noiden neljäkymmenenkuuden vuoden aikana Jeesus pystytti hengellisen temppelin, jonka hän äkisti puhdistaisi tullessaan liiton sanansaattajana. Liiton sanansaattajana hän kirjoittaisi lakinsa kansansa sydämiin. Tätä lakia kuvaavat kaksi taulua. Ensimmäisessä taulussa on neljä käskyä, toisessa taulussa kuusi. Yhdessä ne edustavat lukua neljäkymmentäkuusi.

Hengellisen Israelin kokoaminen vuosina 1798–1844 edustaa hengellisen Israelin kokoamista, mutta se edustaa myös temppelin perustamista.

Hänen tykönsä tullessanne, hänen, joka on elävä kivi, ihmisten tosin hylkäämä, mutta Jumalan valitsema ja kallis, rakennutte tekin elävinä kivinä hengelliseksi huoneeksi, pyhäksi papistoksi, uhraamaan hengellisiä uhreja, jotka Jeesuksen Kristuksen kautta ovat Jumalalle otolliset.

Sentähden Raamatussa myös sanotaan: Katso, minä panen Siioniin kulmakiven, valitun, kalliin; ja joka häneen uskoo, sitä ei saateta häpeään.

Teille siis, jotka uskotte, hän on kallis; mutta niille, jotka ovat tottelemattomia, se kivi, jonka rakentajat hylkäsivät, on tullut kulmakiven pääksi, ja kompastuskiveksi ja pahennuksen kallioksi niille, jotka sanaan kompastuvat ollessaan tottelemattomia; siihen he myös ovat määrättyt.

Mutta te olette valittu suku, kuninkaallinen papisto, pyhä kansa, omaisuuskansa, julistaaksenne hänen ylistettäviä tekojaan, joka on kutsunut teidät pimeydestä ihmeelliseen valkeuteensa; te, jotka ennen ette olleet kansa, mutta nyt olette Jumalan kansa; jotka ette olleet saaneet laupeutta, mutta nyt olette saaneet laupeuden. 1 Piet. 2:4–10.

Vuosina 1798–1844 rakennettu temppeli käsittää ryhmän, joka oli ”määrätty” tottelemattomuuteen. Heidän tottelemattomuutensa ilmeni siinä, että he hylkäsivät ”seitsemän aikaa”, ”kulmakiven”, ”sen kiven, jonka rakentajat hylkäsivät”, joka on ”loukkauskallio” ja ”kompastuskivi”.

Se luokka, joka oli ”Jumalan valitsema”, tunnisti sen ”kiven”, jonka ihmiset olivat ”hylänneet”, ”eläväksi kiveksi” sekä siksi ”kiveksi”, joka oli ”Jumalan valitsema ja” oli ”kallis”. ”Jumalan valitut”, ”valittu suku”, olivat ”muinoin” ”ei kansa, mutta” heidän tuli silloin tulla ”Jumalan kansaksi”. Kun Jumala kokosi kaksi sauvaa, Hän toi heidät esiin ”pakanoiden” keskuudesta. Heidän tuli tulla Hänen kansakseen, kun Hän yhdisti nuo kaksi kansaa yhdeksi niiden neljäkymmenenkuuden vuoden aikana, jotka ulottuivat vuodesta 1798 vuoteen 1844.

On vain yksi perustus, ja se perustus on Jeesus Kristus; mutta tuo ”kompastuskivi”, joka oli sen historian perustus, jonka tottelemattomat hylkäsivät, oli Mooseksen ”seitsemän aikaa”. Kun ”seitsemän aikaa” hylättiin vuonna 1863, se oli Jeesuksen Kristuksen hylkäämistä.

Tarujen sekamelska, joka päättelee, että pyhäkön puhdistaminen, joka alkoi 22. lokakuuta 1844, oli yksinomaan kaksituhattakolmesataa vuotta koskevan profetian täyttymys, osoittaa tyhjän pyhäkön, pyhäkön ilman joukkoa, valtakunnan ilman kansalaisia. Innoituksen antamissa ilmoituksissa ei ole pyhäkölle mitään tarkoitusta, joka olisi korkeammalla sijalla kuin se, minkä Jumala sanoi pyhäkön tarkoitukseksi.

Ja tehköt he minulle pyhäkön, asuakseni heidän keskellensä. 2. Moos. 25:8.

Kirjoituksissa Jumalan pyhäkkö liittyy aina Hänen kansaansa, joka on sotajoukko. Hesekielin kaksi sauvaa, jotka samastetaan kahdeksi kansakunnaksi, olivat tulevat yhdeksi kansakunnaksi, ja Jumalan pyhäkkö olisi heidän keskellensä. Danielin kahdeksannen luvun kolmannentoista jakeen kysymyksen vääristely, jotta salattaisiin, mitä kysymyksessä todella kysytään, merkitsee samalla myös siinä samassa kolmannentoista jakeessa olevan ”erään pyhän”, jolta pyydettiin vastausta kysymykseen, hylkäämistä.

Sitten minä kuulin erään pyhän puhuvan, ja toinen pyhä sanoi sille pyhälle, joka puhui: Kuinka kauan kestää näky jokapäiväisestä uhrista ja hävityksen rikkomuksesta, joka saattaa sekä pyhäkön että sotajoukon tallattaviksi? Ja hän sanoi minulle: Kaksituhatta kolmesataa iltaa ja aamua; sitten pyhäkkö on saatettava oikeuteensa. Daniel 8:13, 14.

Taivaallista olentoa, jolle kysymys esitettiin, kutsutaan nimellä ”se eräs pyhä”, ja tämä ilmaus on käännetty heprean sanasta ”Palmoni”, joka merkitsee ihmeellistä lukijaa, salaisuuksien lukijaa. Tässä kohdassa, joka on adventismin keskeinen pylväs ja perustus, Kristus esittää itsensä ihmeellisenä lukijana. Hän tekee niin juuri siinä, missä Hän osoittaa Raamatun pisimmän aikaprofetian suhteen myös kahdentuhannen kolmensadan päivän aikaprofetiaan. Pisimmän aikaprofetian muodostaa Mooseksen vala, joka on Kolmannen Mooseksen kirjan kahdeksannentoista luvun seitsemän aikaa. Se on profetia, joka osoittaa Israelin molempien huoneiden hajottamisen ja orjuuttamisen; nämä huoneet on jakeessa kolmetoista yksilöity ”joukoksi”, joka tallataan jalkoihin, kun taas jae neljätoista yksilöi pyhäkön jalkoihin tallaan profetian. Molemmat profetiat täyttyivät 22. lokakuuta 1844, sen jälkeen kun Sareptan leski kokosi kaksi puuta liiton sanansaattajan tulta varten.

Kun adventismi hylkäsi aivan ensimmäisen profeetallista aikaa koskevan totuuden, jonka enkelit johtivat William Millerin ymmärtämään, se sokaisi itsensä. Vuonna 1856 Hiram Edsonin kahdeksan artikkelin välityksellä Palmoni yritti lisätä seitsemän ajan valoa, mutta turhaan. He hylkäsivät sanoman Laodikealle ja omaksuivat Laodikean viisi pahanlaatuista ilmenemää, tunnistaen siten itsensä viideksi tyhmäksi neitsyeksi.

Jesajan seitsemännen luvun kuusikymmentäviisi vuotta, joka alkujaksossaan osoittaa vuodet 742 eKr., 723 eKr. ja 677 eKr., toistui päätöshistoriassa vuosina 1798, 1844 ja 1863. Tätä päätöshistoriaa kuvaa kahden sauvan kokoaminen yhteen Hesekielin luvussa kolmekymmentäseitsemän, ja Sareptan leski (niin kuin häntä kutsutaan Uuden testamentin kreikassa) on sen historian kuva, jossa Jumala vahvistaa liittosuhteen hengellisen Israelin kanssa hengellisessä Juudassa (ihanassa maassa) Raamatun profetian kuudennen valtakunnan historian aikana. Tämä historia, joka on samalla kuudenkymmenenviiden vuoden profetian loppu, edustaa myös Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua koskevan maanpedon alkua. Raamatun profetian kuudennen valtakunnan alussa kahden sauvan yhteen liittäminen havainnollistaa Raamatun profetian kuudennen valtakunnan loppua. Tämä historia sisältää rinnakkaisen historian protestantismin sarvesta ja republikaanisuuden sarvesta.

Profeetallisesti valta, tai sarvi, tai kansakunta, tai valtakunta, tai kuningas tai pää ovat toisiinsa vaihdettavissa olevia symboleja sen asiayhteyden mukaan, jossa niitä käytetään. Kaikki nämä symbolit viittaavat myös niihin kahteen sauvaan, jotka Hesekiel osoittaa kahdeksi kansakunnaksi. Maan pedon profeetallisen historian alussa protestanttinen sarvi koottiin yhdeksi kansakunnaksi eli yhdeksi sarveksi. Juuri saman historian lopussa republikaaninen sarvi yhtyy luopioprotestantismin sarveen muodostaakseen yhden kansakunnan. Tuo kansakunta on Ilmestyskirjan kolmattatoista lukua olevan meripedon kuva. Loogisesti ajatellen, jos kieltäydymme näkemästä seitsemän ajan kirouksen todistusta (joka toteutettiin kirjaimellisen Israelin molempia huoneita vastaan), emme varmasti kykene näkemään, kuinka nuo muinaisen Israelin kaksi kirjaimellista huonetta tulivat hengellisen Israelin kansakunnaksi vuonna 1844. Jos emme näe tuota historiaa, olemme täysin ”ymmällämme” siitä, kuinka tuo Yhdysvaltojen alun historia osoittaa lopun historian, jolloin republikaaninen sarvi toistaa kokoamisprosessin ja yhteenliittämisen, joita alussa havainnollistettiin protestanttisen sarven kautta.

Jatkamme näiden totuuksien tarkastelua seuraavassa artikkelissa.